

Zlatni pir

IVO I MARA TOMIĆ

Svetom misom u crkvi sv. Filipa i Jakova te obiteljskim okupljanjem svoj zlatni pir u utorak, 26. travnja 2011., u Donjoj Vrbi kraj Slavanskoga Broda, župa Trnjani, proslavili su Ivo Tomić i Mara Tomić r. Bešlić. Tomići koji su u Slavoniju doselili 1980. podrijetlom su iz sela Čatići, župa Kraljeva Sutjeska, BiH. U drevnoj crkvi sv. Ive Krstitelja u našem stolnom mjestu vjenčali su se davne 1961. Pedeset godina poslije, u danima poslije ovoga Uskrsa, oko Ive i Mare okupila su se njihova djeca, njihove obitelji i najbliža rodbina. Bog ih je blagoslovio s desetero djece koja su rođena između 1961. i 1975. Bogu dragomu hvala što oboje znaju kao i svi roditelji često reći, sva su živa i zdrava, poudata i poženjena. Zanimljivost je istaknuti da im od desetero djece jedno živi u Americi, dvoje u Njemačkoj, šestero u Hrvatskoj (Brod, Đakovo, Novo Topolje, Split, Brač) dok je u rodnoj Bosni ostao živjeti i raditi samo jedan sin – svećenik, franjevac. Upravo on je u zahvalu Bogu za pedeset godina braka svojih roditelja služio svetu misu te na njih zazvao Božji blagoslov. e. t.

Zahvalna sjećanja na mučenika fra Marka Dragičevića

U ogledalu povijesti i davnih uspomena

Razulareni apokaliptički jahači razorili su u svibnju 1945. godine vjersko i kulturno rasadište na Širokome Brijegu. U tim jezovitim vremenima pobili su i nositelje tih zdanja. Isti mjesec progutao je stotine tisuća nevinih hrvatskih života koji su bili plijen komunističke strahovlade. Među tim žrtvama bio je i profesor fra Marko Dragičević, pogubljen na nepoznatome stratištu hercegovačkih planina.

Pred nadiranjem partizanskih horda od zapada prema Širokome Brijegu fra Marko se početkom veljače 1945. povukao u planinske predjele Izbična i nastanio se u tamošnjemu župnom stanu. Na 11. veljače sudjelovao je s fra Nevinkom Mandićem na slavlju svete mise u župnoj crkvi sv. Josipa Radnika. U to vrijeme upali su partizanski vojnici u crkvu i obojicu svećenika zarobili zajedno s fra Bonom Andačićem koji je posluživao na svetoj misi. Partizani su svu trojicu odveli na Lišticu i ubili u brdima Grabove Drage, sjeverno od Širokoga Brijega. Tjelesa su im pokopali negdje u šumovitome šikarju da prikriju trag od njihova posljednjeg počivališta. Njihovom smrti nebo je postalo bogatije novim stanovnicima ovjenčanim krunom mučeništva.

Fra Marko je bio neobično inteligentan i čvrsta značaja ne odstupajući ni pred neprijateljima od svojih zacrtanih nazora. U srcu je nosio biljeg prepoznatljive ljubavi koja je kolala u svim porama njegova tijela koje je krvarilo zbog zloće zavedenih ljudi. A oni su mu ogorčili posljednje trenutke boravka na zemlji i dokrajčili njegove životne planove u nekome surovom bogazu nad koji se nadvila ljudska zloća. A on je istinski ljubio čovjeka i život koji su mu zločinci oduzeli.

Nikola (fra Marko) rođen je 17. veljače 1902. u poznatoj obitelji Dragičevića koja je Katoličkoj crkvi darovala više uzornih svećenika i franjevački red obdarila redovničkim primjerima svetosti. Njegovo rodno mjesto Međugorje zauzima plodne predjele Brotnja i nadahnjuje milijune ljudi novim pogledima na život pod okriljem Kraljice Mira. U rodnome selu svršio je četiri razreda osnovne škole i 1916. godine stupio u sjemenište na Širokome Brijegu koji ga je odgojio i izgradio u revna pripravnika za redovnički život. U dvadesetoj godini života (8. srpnja 1922.) ušao je u novicijal na Humcu kod Ljubuškoga koji ga je produhovio i potakao da pođe putem svetoga Franje iz Asiza. Poslije trogodišnjega bogoslovnog studija u Mostaru nastavio je teološki studij u gradu Bernay (Francuska) gdje je 20. svibnja 1928. ređen za svećenika.

Starješinstvo provincije poslalo ga je kao darovita svećenika u Fribourg (Švi-

carska) na specijalizaciju klasičnih jezika koje je 1934. godine diplomirao na Filozofskome fakultetu tamošnjega sveučilišta. Na istome sveučilištu postigao je sljedeće godine (1935.) doktorat s disertacijom iz klasične rimske literature. Oboružan profesorskim i doktorskim diplomama vratio se u svoju Hercegovinu i na jesen iste godine počeo predavati kao profesor na Franjevačkoj klasičnoj gimnaziji na Širokome Brijegu. Ovdje je deset godina (1935. – 1945.) bez prekida boravio i svojom klasičnom naobrazbom poučavao đake i nadahnjivao ih zasadama kršćanskoga Rima i stare klasične Atene. Bio je pravi stručnjak u klasičnoj književnosti koja je bila sastavni dio programa za sve studente gimnazije.

U svojoj jednostavnosti nosio je odlike susretljivosti koja je osvajala povjerenu mu mladost. Za tu je mladost živio i za nju se nesebično žrtvovao sve do svoje tragične smrti 12. veljače 1945. Široki Brijeg pretvorio se njegovom smrti u "nebeski Jeruzalem", o čemu Krist govori u Evandelju koje je fra Marko istinski slijedio i zbog njega bio progonjen te konačno ubijen "zbog pravednosti".

Na njega se mogu primijeniti riječi nobelovca Ive Andrića da je i ovaj franjevac "volio samostan kao svoju dušu". On je u njemu proveo cijeli svoj redovnički život bogat proživljenom vjerom i praksom redovničkih pravila kao smjernica njegova življenja. Iako ne znamo za njegov grob ni okolnosti njegove smrti, odajemo mu zahvalnost za ljudsku plemenitost, sveeničku neporočnost i društvenu vedrinu kojom nas je razvedrao. Svoj mukotrpn život i prolivenu krv darovao je domovini i "Kralju vjekova kojemu sve živi".

Tijelo mu leži u nekoj mračnoj jami ili u šikarju hercegovačkih gudura sjeverno od Širokoga Brijega, njegove prve i posljednje radne postaje života. Konačno zemaljsko počivalište našao je tamo gdje je tražio posljednje utočište pred nasrtajima komunističkih zločinaca. Ali smrt združuje u sudbinsku povezanost razbojnike i njihove žrtve; prve Svevišnji kažnjava neutaživim mukama, a druge nagrađuje vječnim životom na nebesima.

dr. fra Častimir Majić

Zlatni pir

STJEPAN I MARA MADUNIĆ

U crkvi sv. Josipa u Zadru, 13. veljače 2011., Stjepan Madunić Čipa (1930.) i Mara rod. Baković (1934.) s Kola proslavili su pedeset godina braka. Misno slavlje predvodio je don Sime Perić. Vjenčao ih je fra Hadrijan Svirčić u crkvi sv. Mihovila u Tomislavgradu 13. veljače 1961. U braku su imali troje djece od kojih je dvoje živih, Pile i Ivan, te šestero unučadi. Oni su živi primjer kako Bog čovjeku daje mir i snagu da prebrodi sve životne nedaće. Naime svakodnevno idu u crkvu te kod kuće u miru mole satima. Tijekom čitava zajedničkog života iznimno se vole i poštuju. Zahvaljuju Bogu na zajedničkome životu te na djeci i unučadi kojima su najbolji primjer kako pošteno i mirno živjeti. P. M.